

ΜΟΙΡΟΛΟΪ

ΤΟΥ ΚΟΥΝΙΑΔΟΥ ΜΟΥ ΤΑΚΗ ΑΝΝΙΝΟΥ
ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ, ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ
ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΣΤΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΙΣ 13 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ 1919.

Πολυκαριβέ μας! οί πηγές του πόνου όλες ανοίξαν
και την τρεμάμενη ψυχή στ' ανάβρουμά τους πνίξαν.
Δάκρυα τὰ μάτια τὰ στεγνά δὲν ἔχουν πιά νὰ χύνουν
μόνο ξερὰ ἀναφυλλητὰ τὸν πόνον ἀναδίνουν.

Φτερά δὲν ἔχει ὁ λογισμὸς πὺδ πέρα νὰ πετάξῃ
πὺδ πέρ' ἀπὸ τὴ λύπη μας πὺδ ἔχει στὸ νοῦ σταλάξει.

Καθὼς ξεσκίστηκε ἡ καρδιά και πόνος μόνο ἐγίνη,
ἔτσι παρὰχτηκε κι' ὁ νοῦς κι' ὅλο τὸ φῶς του σβήνει
κάθε πικρότατη στιγμή, πὺδ ἡ θύμησή σου φτάσει
νὰ μᾶς εἰπῇ, πὼς μέσα μας γιὰ πάντα ἔχει φωλιάσει
τῆς στέρησής σου ὁ σπαραγμὸς και τοῦ χαμοῦ σου ἡ λύπη.

ὦ! ποιά ἀνταπόκριση ἄρχισε πικρὴ τὸ καρδιοχτύπι
μὲ τὰ σπαραγμάτα τοῦ νοῦ! Πουλᾶκια ἀλαφιασμένα
νοῦς και καρδιά και σὲ σκληρὴ θλίψη παραδομένα
θρηνοῦν και κλαῖνε ὀλημερίς, σὰν κλαφερὰ τρυγόνια,
τὴν ὀμορφὴ σου λεβεντιά, τὰ εἰκοσιτρία σου χρόνια.
Καὶ μὲς στῆς νύχτας τὰ βαδιά, τότε πὺδ διώχνει ὁ πόνος
κάθε μας ἄλλο στοχασμὸ κι' ὁ θάνατός σου μόνος
τοὺς θλιβερούς μας λογισμοὺς μὲ σπαραγμὸ γεμίζει,
τὸ σπῖτι, σὰν νὰ σὲ καλῇ, θρηνο πικρὸν ἀρχίζει.

Σὲ κλαίει τὸ σπῖτι, πὺδ ἄστραφτεν ἀπὸ χαρὰ και γέλιο
δταν, γλυκέ, σ' ἔδεχονταν σὰν νέας γενιᾶς θεμέλιο,
χαρούμενο και γελαστό, περήφανο κι' ὄραϊο,
σὰν κυπαρίσσι λιγερὸ κι' ὀμοιο μὲ δέντρο νέο,
πὺδ κλώνια δροσερόφυλλα κι' ἀνθοὺς γεμάτα ἀπλώνει
και τῆς ἀγάπης τὰ δνειρα και τὴ λαχτάρα ἰσκιώνει.

Σὲ κλαίει τὸ σπῖτι τ' ἄραγλο, πὺδ ἀντιλαλεῖ ὀλη μέρα
κι' ὀλη τὴ νύχτα τὸ πικρὸ στέναγμα τοῦ πατέρα,
τῆς μάνας τ' ἀναφυλλητὰ, τᾶσωστο καρδιοχτύπι,
τῶν ἀδερφάδων τὸν καημὸ και τὴ βουβὴ μου λύπη!

Σὲ κλαίει τὸ σπῖτι! και σὲ κλαῖν κρυφὰ παρθένων μάτια,
πὺδ σ' ἀντικρύζανε ἄρχοντα στοῦ ξρωτα τὰ παλάτια!
Και σὲ θυμᾶμαι, εὐγενικὴ κνηρητὴ τοῦ δνειρου
κι' ἀπόκοιτε ταξιδευτὴ στήν ἀγκαλιά τοῦ ἀπείρου,
πὺδ ἔσταινες περήφανα στοῦ χάρου ἐμπρός τὴ θύρα
τῆς νιότης σου τὸ θησαυρὸ και τῆς ἀντρειᾶς τὴ μοῖρα.

ὦ! σ' ἐτραβοῦσε ὁ κίνδυνος στὰ παιγνιδίσματά του
και γιὰ χαρὰ σου εἶχες κρυφὴ τοὺς τρόμους τοῦ θανάτου.
Τοὺς λογισμοὺς σου ἀνέβαζες ψηλὰ και λημονοῦσες,
πὺδ τῆς ζωῆς μας τὴ χαρὰ στὰ χέρια σου κρατοῦσες.

Γλυκέ μας! ἡ λαχτάρα μας κι' ὁ τρόμος μας γιὰ σένα
σ' ἀκολουθοῦσαν κι' ἔμεναν τὰ μάτια τρομαγμένα
κάθε στιγμή, πὺδ ξέσκιζαν τὸ πέλαγο τοῦ αἰθέρα
και σὲβλεπαν ἀδείλαστος γοργὰ νὰ λάμψῃ πέρα,
πέρα, ὀπου ἡ νύχτα τοῦ ἄγνωστου σ' ἔκάλει νὰ τῆς δώσης
τὴν ἀστραπὴ τῆς νιότης σου κι' ἐπάνω τῆς ν' ἀπλώσης
τῆς ἀφοβιᾶς σου τὴν ὀρμὴ και τὸ ἄφταστό σου θάρρος.

Ψηλὰ πὺδ σ' ἐρωτεύονταν ὁ ὀμορφαρπάχτης χάρος!
Κ' ἔμεις, πὺδ τὴν ἀγάπη μας ὁ τρόμος ὀδηγοῦσε
και τὴν ψυχή μας ἀγωνία παντοεινὴ κρατοῦσε,
τὸ λογισμὸ σου στέλναμε γλυκὰ νὰ σοῦ φωνάζῃ:

Κατέβα! ἀπόκοιτο παιδί, κι' ἡ δόξα σου μᾶς σκιάζει!
Κατέβα! τὰ ὕψη ἄνωσέμεθοῦν κι' ἀνκόμο ἄλλοσ' ἀνοίγουν
γιὰ ἰδὲς ποιά τρόμον κύματα τὸ λογισμὸ μας πνίγουν!
πὺδ ὀμορφος τῆς ἀγάπης μας ὁ κόσμος, πὺδ γιὰ σένα
τοῦ Ἄπρηλη κλεῖ μοσκοβολιές κι' ὀνειρα μεθυσμένα.

ὦ! σὲ θυμᾶμαι! Κ' ἔμεινε, πολυκαριβέ μας, μόνος
ἡ θύμησή σου σὰν πηγὴ, πὺδ θ' ἀναβρῆ τὸν πόνον!

16 τοῦ Φλεβάρη 1919

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΣ

ΓΚΑΙΤΕ

ΜΙΝΙΟΝ

8 -

Ἡ Ναταλία γύρισε και παρακάλεσε τὸ Βίλελμ νὰ
τὴν ἀκολουθήσῃ κοντὰ στὸ παιδί. Τῆνε βροῆκε καθι-
σμένη μὲ τὸ μακρὸ ἄσπρο φόρεμά της, τὰ μακριὰ
ξανθὰ μαλλιά της πέφτοντας σὲ μπούκλες και μισο-
κτενισμένα. Χαμογελῶντας ἄπλωσε τὸ χέρι σὸν εὐ-
εργετὴ της και τοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ πὺδ ἦλθες· μ' εἶχες ἀφίσει και
δὲ μποροῦσα πιά νὰ ζήσω. Τώρα, πὺδ εἶσ' ἐδῶ,
εἰμ' ἐδνυχισμένη.

Τὸ καλλιτέρεμα ὀμως πὺδ φαίνονταν νὰ γίνεται
στὴν ὄγεια τῆς Μινιὸν δὲν ἦταν παρὰ ἡ τελευταία
φεγγβολὴ πὺδ ἀφίσει ἡ φλόγα, δταν σβύνη. Τὸ τρα-
γοῦδι πὺδ εἶχεν εἰπεῖ σὺς φιλενάδες της ἦταν γι'
αὐτὴ τὸ τραγοῦδι τοῦ κύκνου.

Μιὰ μέρα πὺδ ὁ Βίλελμ σεργιανοῦσε σὸν κῆπο
μὲ τὴ Ναταλία, ἡ Μινιὸν πὺδ εἶχε σηκωθῆ τὴν πε-
ρασμένη μέρα και πὺδ φαίνονταν καλλίτερα, ἔτρεξε
νὰ τὸνε συναπαντήσῃ. Μερικὲς ἀπὸ τὶς φιλενάδες
της τὴν ἀκολουθήσαν κι' ὀλες παραδγαίνανε σὸ τρέ-
ξιμο φωνάζοντας ὀπως κάνουνε τὰ παιδιὰ σὲ παρό-
μοια περίσταση:

—'Εγὼ! ἐγὼ!

Ἡ Μινιὸν ἔφτασε πρῶτῃ ἀγκομαχοῦσε και δὲ μπο-
ροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἐπεσεν ἐξαντλημένη στήν ἀγκα-
λιά τῆς Ναταλίας· ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

—Κακὸ παιδί! τῆς εἶπεν ἡ Ναταλία σὰν νὰ τῆνε
μάλωνε, δὲ σοῦ εἶπαμε νὰ μὴ τρέχῃς. Ξέρεις καλὰ
πὺδ κάθε ὑπερβολικὴ κίνηση σοῦ εἶναι ἀπαγορευ-
μένη. Γιὰ ἰδὲς πὺδ χτυπάει ἡ καρδιά σου. Μποροῦσε
νὰ σπάσῃ.

—'Ας σπάσῃ! ἀποκριθῆκεν ἡ Μινιὸν μ' ὀρμὴ.
Εἶναι πολλὸς καιρὸς πὺδ χτυπάει εἶσι!

Ὁ Βίλελμ ἀπὸ μέρος του τὴν ἐμάλωσε κι' αὐτὸς
γιὰ τὴν ἀπεριοικεῖνῃ της και σὰν νᾶδελε νὰ τὴν τι-
μωρήσῃ τῆς εἶπε:

—'Αῦριο φεύγω και δὲ θάρθῃς μαζί μου.

Μόλις τέλωσε τὰ λόγι' αὐτὰ κι' ἀκούστηκε μιὰ
διαπεραστικὴ φωνή. Ἡ Μινιὸν ἔφερε τὸ ἀριστερὸ
τῆς χέρι στήν καρδιά της κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη της ξέφυ-
γε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ. Ἐπεσεν ἀναισθητὴ σὲ
πόδια τῆς Ναταλίας. Ὁ Βίλελμ τὴν ἐπῆρε σὲ χέ-
ρια του και τὴν ἔφερε σὲ δωμάτιό της. Τὴν ἔα-
πλωσε σὲ κρεβατάκι της κι' ἐνῶ ὁ γυατὸς πὺδ ἔ-
τρεξεν ἀμέσως ἐφρόντιζε γι' αὐτὴ, ἡ Ναταλία ἔφερε
τὸ νέο Μάιστερ σὲ μιὰ διπλανὴ κάμαρη. Ἐκρυψε
τὸ πρόσωπό του μέσα σὲ χέρια του και ξέσπασε σ'
ἀναφυλλητὰ.

—Κακόμοιρο παιδί! ἐφώνασε· σ' ἐσκίωσα!

Ὅταν ξαναμπῆκε σὲ δωμάτιό της, ἡ Μινιὸν εἶχε
τὴ ματιὰ ἀκίνητη. Ὁ Βίλελμ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.
Τὸ χέρι αὐτὸ ἦταν πιά κρῦο. Ὁρθὸς κοντὰ σὲ προ-
κέφαλο τὴν ἐκοίταζε ἄλαλος. Ἐνα στεγνὸ χαμόγελο
ἐνγκωμοσύνης και παιδικῆς σιοργῆς, ἐπλανιόταν ἐ-
πάνω σὲ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ. Μιὰ στιγμή κατόπι δλα
εἶχαν τελειώσει. Ἡ Μινιὸν ἀφίσει τὴν σιεγρὴ πνοή.

X

Τὴν ἰδία στιγμή ἀκούστηκεν ἔξω οἱ γλυκοὶ σκοποὶ